

29 Μαΐου, 1995

[ΚΟΥΡΡΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ,

Εφεσεών,

v.

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΣΑΜΑΡΑ, (Αφ. 1)

Εφεσίβλητου.

(Ποινική Έφεση Αφ. 5874).

Έφεση — Έφεση από ιδιώτη κατηγορο εναντίον ποινής Επαρχιακού Δικαστηρίου — Κατά πόσο χρειάζεται η προηγούμενη έγκριση του Γενικού Εισαγγελέα της Δημοκρατίας.

Ποινική Δικονομία — Εξουσίες του Γενικού Εισαγγελέα δυνάμει του άρθρου 137 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155, άρθρο 137(1)(β) — Κατά πόσο οι διατάξεις του πιο πάνω άρθρου μπορεί να ερμηνευθούν πως συνάδουν με τις εξουσίες του Γενικού Εισαγγελέα δυνάμει του άρθρου 113 του Συντάγματος. 5

Ο εφεσίβλητος κρίθηκε ένοχος με δική του παραδοχή, για το αδίκημα της έκδοσης επιταγής χωρίς αντίκρυσμα, κατά παράβαση των άρθρων 305Α(1) και 20 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154, όπως τροποποιήθηκε. Η έφεση αφορούσε την επάρκεια της ποινής. 10

Εκ μέρους του εφεσίβλητου έγινε η εισήτηση σε προδικαστική ένσταση, ότι η έφεση δεν είναι έγκυρη αφού δεν λήφθηκε η προηγούμενη έγκριση του Γενικού Εισαγγελέα πριν την καταχώρησή της, όπως προβλέπεται στο άρθρο 137(1)(β) του Κεφ. 155. 15

Ο δικηγόρος του εφεσείοντα επικαλέσθηκε τις πρόνοιες του άρθρου 25 παράγραφο 1 και 2 του περί Δικαστηρίων Νόμου, 14/60.

Το Ανώτατο Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι:

1. Δεν υπάρχει κανένας περιορισμός στην άσκηση έφεσης από ιδιώτη κατηγορο εναντίον της ποινής που επιβάλλεται από Επαρχιακό Δικαστήριο, για οποιοδήποτε λόγο. 20

2. Δεν χρειάζεται, στην παρούσα περίπτωση, η προηγούμενη έγκριση του Γενικού Εισαγγελέα. Προηγούμενη έγκρισή του για την άσκηση έφεσης, και γνωστοποίηση προς αυτόν της έναρξης οποιασδήποτε ποινικής διαδικασίας ή έφεσης δεν είναι το ίδιο πράγμα. 5
Εναπόκειται στον Γενικό Εισαγγελέα, αν κρίνει πως προηγούμενη γνωστοποίηση προς αυτόν είναι επιθυμητή, για να μπορεί να ασκεί τα συνταγματικά του καθήκοντα, να προτείνει σχετική νομοθεσία.

Η προδικαστική ένσταση απορρίπτεται.

- 10 *Αναφερόμενες αποφάσεις:*

*Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας ν. Πουρής κ.α. (1979)
2 Α.Α.Δ.15,*

Κυριακή Δημοκρατία ν. Ερμογένους κ.α. (1990) 2 Α.Α.Δ. 459,

Ξενοφάντος ν. Χαλαμπους, 1961, Α.Α.Δ. 122.

- 15 **Προδικαστική Ένσταση.**

- Προδικαστική ένσταση σε ποινική έφεση που ασκήθηκε από τον κατηγορο σε ιδιωτική ποινική υπόθεση για ανεπάρκεια της ποινής, με την εισήγηση ότι δεν υπάρχει έγκυρη έφεση γιατί πριν την καταχώρισή της δεν ελήφθη η έγκριση του Γενικού Εισαγγελέα, όπως προβλέπεται στο άρθρο 137 (1)(β) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155. 20

Μ.Βασιλειάδης, για τον εφεσείοντα.

Κ. Δημητριάδης, για τον εφεσίβλητο.

- 25 *Π.Κληρίδης, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για το Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας.*

ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ.: Την ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο δικαστής Χρ.Αρτεμίδης.

- 30 **ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ.:** Ο κατηγορος σε ιδιωτική ποινική υπόθεση, εφεσιβάλλει την απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Πάφου εναντίον της ποινής που επιβλήθη στον εφεσίβλητο με την εισήγηση πως είναι προδήλως ανεπαρκής. Ο εφεσίβλητος βρέθηκε ένοχος, με δική του παραδοχή, για το αδίκημα της έκδοσης επιταγής

χωρίς αντίκρισμα, κατά παράβαση των άρθρων 305 Α(1) και 20 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ.154, όπως τροποποιήθηκε με τον Ν.186/86.

Ο δικηγόρος του εφεσίβλητου πρότεινε πως δεν υπάρχει έγκληση έφεση γιατί πριν την καταχώρισή της δεν ελήφθη η έγκριση του Γενικού Εισαγγελέα, όπως προβλέπεται στο άρθρο 137(1)(β) του 5
περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ.155. Μας ελέχθη επίσης πως η αναγκαιότητα τέτοιας έγκρισης δεν αμφισβητήθηκε ποτέ, και ότι ακολουθείται πάγια τακτική να λαμβάνεται πριν από την 10
καταχώριση από ιδιώτη κατηγορο έφεσης εναντίον ποινής που επεβλήθη από Επαρχιακό Δικαστήριο. Βέβαια, έστω και αν δεχθούμε πως υπάρχει τέτοια πρακτική, αν κρίνουμε ότι είναι αντίθετη με νομοθετικές διατάξεις, ασφαλώς θα εφαρμοσθεί ο νόμος.

Ο δικηγόρος του εφεσεύοντα εισηγήθηκε πως οι πρόνοιες του άρθρου 25 παράγραφοι 1 και 2 του περί Δικαστηρίων Νόμου, 14/60, είναι σαφείς, ειδικότερα η παράγραφος 2 που έχει ως εξής: 15

“Τηρουμένων των διατάξεων του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου πλὴν ως ἄλλως προβλέπεται εἰς τὸ ἐδάφιον τοῦτο, πάσα ἀπόφασις δικαστηρίου ασκούντος ποινικὴν διαδικασίαν θα ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν εἰς τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον.

Πάσα τοιαύτη ἔφεσις δύναται νὰ ἀσκηθῆι κατὰ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ἢ τῆς ἐπιβαλλούσης ποινῆς τοιαύτης δι’ οἰονδήποτε λόγον.” 20

(Δίδουμε ἔμφαση στις φράσεις που υπογραμμίζουμε γιατί θα μας ἀπασχολήσουν παρακάτω).

Επειδή θα συζητούσαμε το εύρος των εξουσιών του Γενικού Εισαγγελέα, όπως καθορίζονται στο άρθρο 137 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, κλήθηκε και ο ίδιος να εκφράσει τις 25
ἀπόψεις του. Εκπροσωπήθηκε από δικηγόρο της Δημοκρατίας. Η παρουσία του ήταν βοηθητική γιατί προέβη σε εκτενή αναφορά στη νομολογία που αναφέρεται στην ερμηνεία και εφαρμογή 30
των διατάξεων του άρθρου 25 του περί Δικαστηρίων Νόμου, 14/60, σε συνδυασμό με το άρθρο 137 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ.155.

Οι διατάξεις των πιο πάνω άρθρων υπήρξαν αντικείμενο λεπτομερούς συζήτησης σε μεγάλο αριθμό αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Έχει ευθυγραμμιστεί η νομολογία πάνω στα εξής ζητήματα: 35

Ο Γενικός Εισαγγελέας δεν έχει δικαίωμα έφεσης από αθωωτική απόφαση κακουργιοδικείου. (βλ.: *Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας ν. Πουρής κ.α.* (1979) 2 Α.Α.Δ. 15, και υποθέσεις που ακολούθησαν). Στην υπόθεση *Δημοκρατίας ν. Στ. Ερμογένους κ.α.* (1990) 2 Α.Α.Δ. 459 αποφασίστηκε επίσης πως ο Γενικός Εισαγγελέας δεν έχει δικαίωμα έφεσης εναντίον ποινής που επιβάλλει κακουργιοδικείο.

Δεν νομίζουμε όμως πως το ζήτημα, όπως εγείρεται εδώ ειδικά, απασχόλησε προηγουμένως το Ανώτατο Δικαστήριο. Επί του προκειμένου η πιο βοηθητική υπόθεση είναι: *Μαρούλλα Ξενοφώντος ν. Παναγιώτας Χαραλάμπους* (1961) Α.Α.Δ. σελ.122, όπου στη σελίδα 126 διαβάζουμε τα εξής:

“It is, I think, correct that a right of appeal clearly given in unqualified terms in a statute cannot be cut down by provisions of another procedural statute or statutory order. The difficulty arises, from the point of view of the appellant that in section 25 the right of appeal, though clearly given, is no less clearly qualified by the opening words of the subsection. Furthermore, the concluding sentence of subsection (2) “any such appeal may be made as of right against conviction or sentence on any grounds” with its significant omission of any reference to acquittal is, in my opinion, a point rather against Mr. Pantelides’ argument.”

Και αυτό ελέχθη από το Δικαστήριο στην πιο πάνω υπόθεση σε αντιπαράβολή της εισήγησης του συνηγόρου πως δεν χρειαζόταν η έγκριση του Γενικού Εισαγγελέα, βάσει του άρθρου 13(2) του Κεφ.155, για την καταχώριση έφεσης κατά αθωωτικής απόφασης. Το Δικαστήριο έκρινε πως χρειαζόταν τέτοια έγκριση, υπονοώντας προφανώς πως η περίπτωση δεν εμπίπτει στις πρόνοιες της παραγρ.2 του άρθρου 25, που δίδει απεριόριστο δικαίωμα έφεσης εναντίον καταδικαστικής απόφασης και ποινής.

Είμαστε της γνώμης πως η απόφαση αυτή έμμεσα μεν αλλά καθαρά συνάδει με τις σαφείς πρόνοιες της παραγράφου 2 του άρθρου 25 του περί Δικαστηρίων Νόμου. Υπογραμμίζουμε την φράση στην παράγραφο αυτή: “πλην ως άλλως προβλέπεται εις το εδάφιον τούτο” και την διάταξη που ακολουθεί: “κατά της καταδικαστικής αποφάσεως ή της επιβαλλούσης ποινής τοιαύτης δι’ οιονδήποτε λόγον”.

Δεν υπάρχει επομένως κανένας περιορισμός στην άσκηση

έφεσης από ιδιώτη κατήγορο εναντίον της ποινής που επιβάλλεται από Επαρχιακό Δικαστήριο, για οποιονδήποτε λόγο.

Κατά τη συζήτηση της έφεσης έγινε η εισήγηση πως οι διατάξεις του άρθρου 137(1)(β) της Ποινικής Δικονομίας μπορεί να ερμηνευθούν πως συνάδουν με το άρθρο 113 του Συντάγματος, που δίδει στον Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας την εξουσία κατά την κρίση του "να κινεί, διεξάγει, επιλαμβάνεται και συνεχίζει ή διακόπτει οιαδήποτε διαδικασία ή διατάξει δίωξιν καθ' οιονδήποτε προσώπου εν τη Δημοκρατία δι' οιαδήποτε αδίκημα." Η εισήγηση είναι πως ο Γενικός Εισαγγελέας, δίδοντας την έγκρισή του λαμβάνει γνώση της ποινικής διαδικασίας, ώστε να μπορεί να ασκήσει τα καθήκοντά του σύμφωνα με τις πρόνοιες του πιο πάνω άρθρου του Συντάγματος. 5 10

Προηγούμενη έγκριση του Γενικού Εισαγγελέα για την άσκηση έφεσης, και γνωστοποίηση προς αυτόν της έναρξης οποιασδήποτε ποινικής διαδικασίας ή έφεσης δεν είναι το ίδιο πράγμα. Η έγκρισή του στην περίπτωση που μας αφορά, και που συζητήσαμε πιο πάνω, δεν χρειάζεται. Αν ο ίδιος κρίνει, πως προηγούμενη γνωστοποίηση προς αυτόν είναι επιθυμητή, για να μπορεί να ασκεί τα συνταγματικά του καθήκοντα, επαπόκειται σ' αυτόν να προτείνει σχετική νομοθεσία. 15 20

Η προδικαστική ένσταση απορρίπτεται.